

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mundus Aspectabilis Philosophice Consideratus

Falck, Joseph

Augustae Vindelicorum, 1740

§. X. De Entis essentia & existentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95848](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95848)

S. X.

De Entis essentia & existentia.

ENS est illud, cui non repugnat existere, seu quod realiter est possibile, si-
ve deinde actu existat, siue non. Et hic conceptus entis præscindit à
suis differentiis; neque enim formaliter exprimit, an id, cui non repu-
gnat existere, sit Ens à se vel ab alio, per se vel in alio. Proprietates entis sunt
unum, verum, bonum. Unum, quia indivisibile in plura ejusdem rationis;
verum: quia cognoscibile: bonum, quia perfectionem habet entitativam.
Quod hic potissimum in controversiam vocatur, est, utrum essentia rei distin-
guatur ab ejusdem existentia.

Essentia alicujus rei est ipsum esse rei, seu conceptus objectivus, qui per
definitionem formalem immediatè attingitur. Sic essentia hominis est ipsum
esse hominis, id est, animal rationale. Jam verò essentia rei, si est actuata,
atque extra causas posita, denominatur existens, si verò nondum est actuata,
purè possibilis appellatur. Quare dicendum est, existentiam rei non distin-
gui ab ejus essentia: res enim formaliter ponitur extra suas causas per ipsam
suam entitatem, per quam formaliter tollitur negatio rei. Et certè ipsi Thomi-
stæ debent concedere, quòd essentia existentia, non distinguatur ab ejusdem
existentia, nisi velint procedere in infinitum.

Neque dicas, essentias rerum esse necessarias & æternas, existentias verò
contingentes & temporaneas. Ad hoc enim respondetur, tam essentiam rei
actualement, quàm illius existentiam esse quid contingens & temporaneum, ita
ut possit dari, vel non dari: Logicè autem & conditionatè, & in statu possi-
bilitatis, utraque est æqualiter necessaria & æterna; uti enim necessarium est
ab æterno, ut quotiescunque dabitur essentia hominis, ei conveniant hæc aut
illa prædicata, v. g. ut semper sit animal rationale, risibile: ita pariter neces-
sarium est, ut quotiescunque dabitur existentia hominis, hæc etiam realiter sit
animal rationale, risibile. Et universè, quidquid dici potest de essentia rea-
li & actuali hominis, id ipsum etiam dici potest de existentia reali & actuali e-
jusdem: & quidquid dici potest de essentia possibili, dici etiam potest de exi-
stentia possibili.

Dices, solus Deus est, qui est, juxta illud Exod. 14. *Ego sum, qui sum*: er-
go solus Deus existit per existentiam sibi identificatam. Conf. Existentia a-
ctualis est beneficium, pro quo tenemur Deo gratias agere, non verò essen-
tia; quia nemo est obligatus, ut Deo gratias agat, quòd illum creare potue-
rit, seu quòd fuerit ipse possibilis: ergo inter se distinguuntur. Resp. ne. conf.
quia quando Deus dicit, *Ego sum, qui sum*, tantum vult significare, quòd ex
vi naturæ suæ habeat actu existere, absque alterius efficientia, quod nulli
creaturæ convenit, licèt illius existentia identificetur cum essentia; semper e-
nim existit contingenter, neque ex vi suæ naturæ, sed ex alterius efficientia.
Igitur essentia Dei necessariò semper est actuata, adeoque simpliciter quidem,
& realiter possibilis, nunquam tamen purè possibilis, ut essentia creaturæ, v.
g. Petri, qui erat purè possibilis, antequam esset physicè existens. Interim
tamen nec realiter, nec præcisivè possibilis unquam fuit, quin existeret phy-
sicè vel logicè; eo enim modo datur semper possibilitas Petri, quo datur ejus
essentia & existentia.

Ad Conf. dist. alterum membrum ant. Essentia purè possibilis non est beneficium Dei, con. essentia actuata, & posita extra suas causas non est beneficium Dei, pro quo teneamur ipsi grates referre, ne. ant. ergo essentia purè possibilis distinguitur ab existentia actuali, con. essentia actuata distinguitur ab existentia actuali, ne. conf. Essentia simpliciter aut præcisivè possibilis nihil dicit, uti explicatum est, quàm prædicatorum non repugnantiam: essentia autem purè possibilis involvit præterea negationem existentiae Physicæ: hanc negationem tollit Deus, dum nobis tribuit existentiam actualem, & pro hoc beneficio immortales ipsi debemus gratias.

§. XI.

De Entis Negatione.

Quæritur quid sint negationes rerum? Resp. formalem negationem alicujus rei, esse ipsum non esse talis rei, & purum nihil. Sententiam hanc præter complures alios tenuit S. August. eandemque eleganter proposuit in libro de beata vita, sic inter alia loquens: *Nescio, quando dicamus, habet egestatem, aut habet stultitiam: tale est enim, ac si locum aliquem, qui lumine careat, dicamus habere tenebras, quod nihil aliud est, quàm lumen non habere; non enim quasi tenebræ veniunt aut recedunt, sed carere lumine, hoc ipsum jam est, tenebrarum esse, ut carere veste, hoc est esse nudum: non enim veste accedente, veluti res aliqua mobilis nuditas fugit. Sic ergo dicimus, aliquem habere egestatem, quasi dicamus habere nuditatem, egestas enim verbum est non habendi: quàmobrem, ut, quod volo, explicem, sicut possum, ita dicitur habet egestatem, habet non habere. Similia habet de Gen. c. 4. contra Manichæos: Tenebræ, inquit, Non sunt aliquid, sed ubi lux non est, tenebræ dicuntur. Et post pauca: Sicut autem silentium nihil est, sic & tenebræ nihil sunt. Ita S. Doctor, cujus verbis non opus est aliud addere, cum rem totam dilucidè satis declarent.*

Dices tamen 1. Posita nolitione Divina, non datur alter mundus: ergo nolitio Divina est negatio alterius mundi. 2. Negatio alterius mundi est cognoscibilis; sed cognoscibilitas est proprietas entis positivi: ergo negatio est ens positivum. 3. Datur inter negationes realis differentia & distinctio; nam alia est negatio scientiæ, alia virtutis: ergo sunt aliquid reale. 4. Negatio aliqua potest esse bona: ergo est aliquid positivum. Consequentia patet, quia bonitas est proprietas entis positivi. Antec. probatur ex illo Salvatoris de Juda proditore: *Bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille.* Matth. 26. Et confirmatur ex eo, quod damnati optaturi sint annihilationem sui.

Resp. ad 1. dist. conf. Nolitio Divina est negatio alterius mundi, causalis, con. formalis, ne. conf. Quia sicut volitio Divina non est formalis, sed causalis tantum existentia rei creatæ: ita nolitio Divina non est formalis, sed causalis tantum non existentia, seu negatio rei. Ad 2. negant aliqui maj. asserentes, nos, quando concipere dicimur negationes, aliud non concipere, quàm mera entia positiva, modo tamen tendendi speciali, & quasi per renutum, illa scilicet negando, non affirmando. Alii negant mi. quia cognoscibilitas est terminus supertranscendentalis, conveniens non tantum enti positivo, sed etiam nihilo, & chimæris. Ex his alterutra responsio admitti debet, cum talia